

Цѣла седмица *Заимовъ* е очаквалъ пристигането на *Илия Вълчевъ* (сега адвокатъ въ София) отъ Брапла, но по независящи отъ Вълчева причини той не се явилъ въ Царе-градъ. Вълчевъ бѣ натоваренъ отъ Браилския комитетъ да снабди „четицата“ съ нужното количество *пирокселинъ* и да раздаде на „подпалвачитѣ — бунтовници“ суммата 200 наполеона.

По подробно за прѣдмѣтната бунтовническа авантюра на *Заимова* и *Бенковски* се разказва надълго и широко въ VIII книжка на „Миналото“, а за сега дадохме горнитѣ свѣдѣния съ цѣлъ да исправимъ кривитѣ страници на автора.

На стр. 277—278. *З. Стояновъ* майсторски иронизира надъ *Троянскитѣ съзаклетници*. За любопитство на читателитѣ си цитираме прѣдмѣтнитѣ страници:

„— *Въ Троянъ*, по същото това врѣме са намираше Панайотъ Воловъ, който бѣше отишелъ да дига въстание, т. е. и той градецъ бѣше единъ отъ революционите пунктове въ 1875 г.

Но троянчени сж дълбоки дипломати и философствуващи братия.

— До като не видимъ въ манастирътъ поне петъ души войводи, изъ Влашко съ ястжливи мустаки, не са побутваме отъ мѣстото си, казали тие велики мъже на Волова, когато той имъ прѣдложилъ да възстанатъ.

Вижда се работата, че троянчене са склонили и за единъ влашки войвода да имъ дойде на помощъ, защото спорѣдъ лжжливи слухове, распржсало са, че Панайотъ Хитовъ миналъ Дунавътъ съ десятина момчета, и отъ Троянъ са испратила депутация да отиде да посрѣщне българскиятъ идолъ (по него врѣме) въ планината. Цѣли петъ деня ходила тая депутация изъ гората да чака Месея, който въ това врѣме си купувалъ лозови пръчки изъ Влашко, съ 300 жжлтици комитетски пари!

Апостолътъ Воловъ са въртялъ на долу на горѣ и най-послѣ билъ принуденъ да бѣга въ Тракия прѣзъ Балканътъ, гдѣто намѣрилъ спасение *въ столицата на апостолиите* при Ивана Арабаджията и Божилъ Гергевъ, които му намѣрили лѣсенина да избѣга за въ Ромжния.

По другитѣ градове изъ България не стана и това, което направиха въ Троянъ, при всичко че са готвеше нѣщо. На нѣколко мѣста са задоволили, само да испѣятъ по една *народна* пѣсенъ, гржмогласно, по-ахкали по-ахкали за майка България и пищо повече. Въ Велико Търново намѣрили войводата съ обржжната глава,